

Άρειος Πάγος 706/1988,

Πηγή: Ποιν. Χρ. Τόμ. ΛΗ' 1988 σελ. 778

Περίληψη: "Στοιχεία σωματικής βλάβης από μη ενσυνείδητη αμέλεια. - Πότε υπάρχει έλλειψη αιτιολογίας. - Δεν συνιστά τέτοια έλλειψη ούτε η μη ιδιαίτερη αξιολόγηση κάποιου αποδεικτικού στοιχείου και τι από αυτό συνάγεται ούτε η μη απάντηση σε επιχειρήματα ή μη αυτοτελείς ισχυρισμούς των διαδίκων. - Αιτιολογημένη καταδίκη για σωματική βλάβη από αμέλεια και παράβαση του άρθρου 19 του π.δ. 778/1980 του αναιρεσείοντος εργολάβου οικοδομών, ο οποίος δεν κατασκεύασε, όπως όφειλε δάπεδα από έρποντα μαδέρια πάχους τουλάχιστον 0,05 μ., αλλά επέτρεψε στον πολιτικώς ενάγοντα ελαιοχρωματιστή να εργάζεται ιστάμενος σε δάπεδο από κυματοειδή φύλλα ελενίτ, με αποτέλεσμα την πτώση και τον τραυματισμό του τελευταίου. - Δεν είναι αυτοτελής, αλλά αρνητικός της κατηγορίας ο ισχυρισμός του αναιρεσείοντα ότι η πτώση και ο τραυματισμός του πολιτικώς ενάγοντος οφείλεται σε υπαιτιότητα του τελευταίου".

Απόφαση Δικαστηρίου

Προεδρεύων ο αντιπρόεδρος: Ι. ΓΡΙΒΑΣ

Εισηγητής ο αρεοπαγίτης: Ι. ΚΙΟΥΣΗΣ

Δικηγόροι Α. Λαμπρόπουλος, Α. Νικολινάκος

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 28 και 314 ΠΚ συνάγεται ότι για τη θεμελίωση του από τις διατάξεις αυτές προβλεπόμενου και τιμωρουμένου εγκλήματος της σωματικής βλάβης από αμέλεια, όταν πρόκειται για αμέλεια μη ενσυνείδητη, απαιτείται η διαπίστωση **α)** ότι ο δράστης δεν κατέβαλε την κατ' αντικειμενική κρίση απαιτούμενη προσοχή, που κάθε μετρίως συνετός και ενσυνείδητος άνθρωπος οφείλει, κάτω από τις ίδιες περιστάσεις να καταβάλει με βάση τους νομικούς κανόνες, τις συνήθειες που επικρατούν και την κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων κοινή πείρα και λογική, **β)** ότι μπορούσε από τις προσωπικές ικανότητές του και περιστάσεις να προβλέψει και αποφύγει το αξιόποιο αποτέλεσμα, το οποίο, χωρίς να έχει προβλέψει, επήλθε και **γ)** αντικειμενικός αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της ενέργειας ή παραλείψεως και του αποτελέσματος. Εξάλλου έλλειψη της επιβαλλόμενης από τις διατάξεις των άρθρων 93 § 3 του Συντάγματος και 139 ΚΠΔ ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας της αποφάσεως υπάρχει και ιδρύεται ο από το άρθρο 510 § 1 στοιχ. Δ ΚΠΔ λόγος αναιρέσεως, αν πρόκειται για καταδικαστική απόφαση, όταν το δικαστήριο της ουσίας δεν εκθέτει σε αυτήν τα πραγματικά περιστατικά που αποδείχτηκαν κατά την ενώπιόν του ακροαματική διαδικασία και συγκροτούν τους υποκειμενικούς και αντικειμενικούς όρους του εγκλήματος για το οποίο εκήρυξε ένοχο τον κατηγορούμενο, τις αποδείξεις από τις οποίες συνήγαγε αυτά, καθώς και τις σκέψεις και συλλογισμούς με τους οποίους έκανε την υπαγωγή τους στις ουσιαστικές Ποινικές διατάξεις τις οποίες εφάρμοσε. Όμως δεν συνιστά έλλειψη τέτοιας αιτιολογίας ούτε η μη ιδιαίτερη αξιολόγηση κάποιου αποδεικτικού στοιχείου και τί απ' αυτό συνάγεται ούτε η μη απάντηση σε επιχειρήματα ή μη αυτοτελείς ισχυρισμούς των διαδίκων. Στην εξεταζόμενη περίπτωση το Τριμελές Εφετείο Πειραιά όπως από το συνδυασμό αιτιολογικού και διατακτικού της προσβαλλόμενης απόφασης τους προκύπτει, από την εκτίμηση και αξιολόγηση των προσδιοριζόμενων αποδεικτικών στοιχείων ανελέγκτως δέχθηκε ότι ο αναιρεσείων εργολάβος οικοδομών έχει αναλάβει τον χρωματισμό όλων των μερών των εργοστασίου της "Α.Ε.Β." μεταξύ των οποίων και την οροφή αυτού. Την εργασία αυτού του χρωματισμού ανέθεσε σε συνεργείο ελαιοχρωματιστών μεταξύ των οποίων και ο πολιτικώς ενάγων. Για τον ελαιοχρωματισμό της οροφής του εργοστασίου σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 19 του Π.Δ/τος 778/1980 ο αναιρεσείων όφειλε να κατασκευάσει επί της στέγης του δάπεδα εργασία από έρποντα μαδέρια πάχους τουλάχιστον 0,05 μ. τα οποία όπως το άρθρο αυτό ορίζει να εδράζονται επί κλίδων. Ο αναιρεσείων δεν κατασκεύασε τέτοια δάπεδα και κατά τον προσδιοριζόμενο τόπο και χρόνο επέτρεψε στον πολιτικώς ενάγοντα να εργάζεται στην πιο πάνω στέγη μπορούσε να πέσει στο δάπεδο του εργοστασίου και να τραυματισθεί, ήτοι το αξιόποιο αποτέλεσμα που επήλθε χωρίς να το έχει προβλέψει. Έτσι το Τριμελές Εφετείο Πειραιά με όσα πιο πάνω δέχθηκε εκθέτει στην προσβαλλόμενη απόφασή του τα πραγματικά περιστατικά που αποδείχτηκαν κατά την ενώπιόν του ακροαματική διαδικασία και συνιστούν τους αντικειμενικούς και υποκειμενικούς όρους των εγκλημάτων της σωματικής βλάβης από μη ενσυνείδητη αμέλεια (άρθρ. 28 και 314 ΠΚ) και της

παραβάσεως του άρθρου 19 του ΠΔ 778/1980, τις αποδείξεις από τις οποίες τα συνήγαγε, καθώς και τις σκέψεις και συλλογισμούς με τους οποίους έκανε την υπαγωγή τους στις ουσιαστικές ποινικές διατάξεις που εφάρμοσε, δεν συνιστά δε έλλειψη της κατά τα άρθρα 93 § 3 του Συντάγματος και 139 ΚΠΔ επιβαλλομένης ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας ούτε το ότι δεν έλαβε υπόψη και δεν εκτίμησε ιδιαίτερα το αναφερόμενο στο λόγο της κρινομένης αιτήσεως αναιρέσεως ιδιωτικό συμφωνητικό, ούτε το ότι δεν απάντησε στα αναφερόμενα στον ίδιο λόγο αναιρέσεως επιχειρήματα και αρνητικούς της κατηγορίας ισχυρισμούς του αναιρεσείοντα κατά τους οποίους δεν συντρέχει περίπτωση αμέλειάς του, η δε πτώση του πολιτικώς ενάγοντα και ο τραυματισμός του οφείλονται σε υπαιτιότητα του ίδιου. Συνεπώς με όσα το Τριμελές Εφετείο Πειραιά με την προσβαλλόμενη απόφασή του δέχθηκε, διέλαβε σε αυτήν την ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία που επιβάλλεται από τις διατάξεις των άρθρων 93 § 3 του Συντάγματος και 139 ΚΠΔ και ο περί του αντιθέτου από το άρθρο 510 § 1 στοιχ. Δ ΚΠΔ λόγος της κρινομένης αιτήσεως αναιρέσεως είναι αβάσιμος και πρέπει να απορριφθεί. Κατά τα λοιπά με την ίδια αίτηση αναιρέσεως με το πρόσχημα της εσφαλμένης εφαρμογής και ερμηνείας των ουσιαστικών ποινικών διατάξεων των άρθρων 28 και 314 ΠΚ και 19 του ΠΔ 798/1980 η οποία δεν καθορίζεται σε τί συνίσταται, πλήττεται η ορθότητα της κρίσεως την οποία το Τριμελές Εφετείο Πειραιά με την προσβαλλόμενη απόφαση του εκφέρει ως αποδεικτικό πόρισμα από την εκτίμηση και αξιολόγηση των αποδεικτικών στοιχείων, ο έλεγχος της οποίας δεν περιλαμβάνεται στους περιοριστικώς αναφερομένους στο άρθρο 510 § 1 ΚΠΔ λόγους αναιρέσεως της αποφάσεως και ως τέτοιος είναι απαράδεκτος και πρέπει να απορριφθεί.